

En tilmelding til en uddannelse er et formelt forhold, der kan variere fra blot at udtrykke en vag intention om at studere til faktisk at være fuldtidsaktiv studerende. »Studieintensiteten« kan med andre ord variere fra person til person og gennemsnitligt fra den ene uddannelse til den anden, uden at den registrerede bestand påvirkes heraf.

De første resultater af den nye form for bestandsopgørelser viser da også, at studieintensiteten varierer systematisk imellem de forskellige institutioner. Ved en række institutioner med mellemlange uddannelser (»øvrige institutioner«) ligger aktivitetsprocenten, målt som forholdet imellem den ressourcebelastende og den registrerede bestand, mellem 80 pct. og 100 pct. Ved universitetscentrene og de højere læreanstalter ligger den typisk på 70-80 pct. Ved universiteterne er »aktivitetsprocenten« derimod helt nede omkring 50 pct. Der kan næppe gives nogen enkeltstående forklaring på disse variationer, men følgende forhold spiller sandsynligvis ind:

- Indtil 1977 var der - for lægestudiet til 1976 - fri adgang til alle universitetsstudier, når blot en række *formelle* adgangskrav kunne opfyldes.
- Universitetsuddannelserne er typisk forholdsvis løst strukturerede og i vidt omfang baseret på selvstudium og giver derfor mulighed for, at uddannelserne følges som deltidsstudier, dvs. at prøver og eksaminer bestås i en langsommere takt end svarende til de normerede studietider, f. eks. på grund af erhvervsarbejde.
- Der kan gå en rum tid mellem faktisk studieophør og formel afmelding fra uddannelsen.
- Universitetsuddannelser søges i et vist omfang med andre formål for øje end at fuldføre en kandidatuddannelse.
- Ved universitetscentrene bevirker den gruppeorienterede undervisningsform og studiepladssystemet, hvorefter der skal præsteres en vis aktivitet for at bevare studiepladsen, at det er væsentligt vanskeligere for den enkelte studerende at reducere studieintensiteten.
- Ved de højere læreanstalter og ved nogle af de »øvrige uddannelsesinstitutioner« har der gennem mange år fungeret en reel adgangsbegrænsning, der formentlig har formindsket omfanget af »ikke-seriøse« indskrivninger. Gennemførelsesprocenterne har ligget forholdsvis højt, ligesom undervisningsformen ofte forudsætter, at studiet gennemføres på fuldtidsbasis.

Det afgørende argument for at foretrække ressourcebelastende studenterbestande i planlægnings- og budgetarbejdet er imidlertid, at uanset forskelle i studieintensitet ved og imellem de enkelte uddannelsesinstitutioner påvirkes opgørelserne af de ressourcebelastende bestande ikke af tilfældige fluktuationer i eller niveauforskelle imellem formelle indskrivningsregistreringer, men alene af reelle ændringer i studieaktiviteter og dermed undervisningsbelastninger.